

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιώτα Χ. Διάκου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Γεωργία Πειρουνάκη
ΕΙΚΟΝΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νικολέττα Φιλιππίδη
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ατελιέ Εκδόσεων

Έκδοση: Αθήνα, Σεπτέμβριος 2022

© Copyright

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ

Ανδρέα Μεταξά 28 & Θεμιστοκλέους,
Εξάρχεια 106 81 Αθήνα

Τηλ.: 210 3301161-2-3 • Fax: 210 3301164

e-mail: info@siderisbooks.gr

www.siderisbooks.gr

ISBN: 978-960-468-311-6

• Το λογότυπο με το καπέλο είναι ιδέα
και αποκλειστικός σχεδιασμός της συγγραφέως.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του συνολικού περιεχομένου ή μέρους αυτού σε οποιοδήποτε μέσο, ηλεκτρονικό ή μη, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη. Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά. Οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

**Εκδίδουμε έργα για παιδιά και ενήλικους με επιμέλεια
και σωστή προσέγγιση στη γνώση και στη φιλιαναγνωσία.**

**Προβάλλονται, διαφημίζονται και προωθούνται
στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.**

Στηρίζουμε το ελληνικό βιβλίο - Διαβάζουμε Έλληνες συγγραφείς

www.siderisbooks.gr

Γιώτα Χ. Διάκου

«Δόκτωρ Γιγαντέρ»

Παιδική Λογοτεχνία
Μυθοπλασία με χιούμορ και φαντασία
8 ετών και άνω

Έπαινος Κυπριακού Συνδέσμου
Παιδικού και Νεανικού Βιβλίου

Στους Γιώ-Γιώ,
τους πιο ατρόμητους
αστεροσυλλέκτες!

Ένα πρωινό, φόρεσα το καπέλο
με το πολύχρωμο φτερό
και κίνησα να βρω την αλήθεια,
μέσα στα παραμύθια.

Ταξιδεύοντας πέρα για πέρα στην Ουρανοχώρα,
έφτασα κάποτε και στη γιγαντογειτονιά.
Εκεί, άκουσα την ιστορία του Σβαν,
του πιο παράτολμου γίγαντα...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Αστεροσυλλέκτης τρανός.....	11
2. Είδση στη γιγαντογειτονιά.....	22
3. Το μικροφίλτρο.....	30
4. Στη γειτονιά του Έβδομου Ουρανού....	41
5. Προσγείωση στην ανθρωποπολιτεία...	48
6. Αστέρια στα θρανία.....	56
7. ΑΤΙΑ (Απίθανα και Τρομερά Ιπτάμενα Αντικείμενα).....	67
8. Μια ανθρωποφιγούρα τρομακτική.....	79
9. Το τετραγωνομπουκαλάκι.....	88
10. Ζήτω ο Δόκτωρ Γιγαντέρ.....	94

1. Αστεροσυλλέκτης τρανός

Ένα πράγμα ήθελε ο Σβαν: να πάψει πια να είναι γίγαντας! Να μην έχει ύψος 19 μέτρα και 32 εκατοστά. Να μη ζυγίζει 1000 και βάλει κιλά. Να μη φοράει σανδάλια νούμερο 217. Μήτε να τρώει για πρωινό 23 αυγά και 5 ψωμιά. Να πάψει πια να φοβάται τις φασολιές. Αλλά, ούτε και να τρομάζει στις βροχές. Πολύ απλά, ο Σβαν ήθελε να μην είναι γίγαντας πια. Γιατί; Γιατί ήθελε να πάει σχολείο!

Τι αλλόκοτο αστείο, οι γίγαντες να τρέμουν το σχολείο σαν θηρίο! Τι να 'κανε, άραγε, τον Σβαν την αλήθεια ν' αφηφά; Μόνο η Ανέμη ξέρει ν' απαντήσει.

Δωσ' της κλότσο να γυρίσει,
η ιστορία ν' αρχινήσει...

Κάποτε, πέρα από τα σύννεφα, ψηλά στη γιγαντογειτονιά, ζούσε ο γίγαντας Σβαν. Ο πιο έξυπνος απ' όλους τους γίγαντες ήταν ο Σβαν! Όλα τα ήξερε, απ' έξω κι ανακατωτά. Ήξερε, λοιπόν, πάρα πολύ καλά, ΠΟΥ οι γίγαντες πάνε και ΠΟΥ οι γίγαντες δεν πάνε. Ήξερε πως οι γίγαντες πάνε στο αστεροπωλείο, στο λυκοπωλείο, στο ζαχαροπλαστείο, στο κουρείο, στο σανδαλοποιείο, στο ιατρείο, στο ραφείο, στο ανθοπωλείο, αλλά και στο ξενοδοχείο. Ήξερε το ίδιο καλά, πως ΠΟΤΕ, μα ΠΟΤΕ, μα ΠΟΤΕ οι γίγαντες δεν πάνε στο σχολείο! Μα αυτό δεν τον απασχολούσε, διόλου δεν τον στενοχωρούσε. Αφού, ΟΛΑ μα ΟΛΑ στη ζωή του Σβαν, κυλούσαν μια χαρά!

Κάθε πρωί, ο Σβαν πήγαινε στο αστεροπωλείο του, τα αστέρια του να φροντίσει και στη βιτρίνα του να τα διακοσμήσει.

Κάθε μεσημέρι πήγαινε στο λυκοπωλείο για να φάει το αγαπημένο του γεύμα, 8 λυκάκια γεμιστά, νόστιμα και θρεπτικά.

Κάθε απόγευμα πήγαινε στο ζαχαροπλαστέιο, για να πάρει 99 προφιτερόλ και λουκουμαδάκια 100.

Κάθε εβδομάδα πήγαινε στο κουρείο για να κάνει πλεξούδες με πράσινα κοτσιδάκια στα μακριά του τα μουστάκια.

Κάθε μήνα πήγαινε στο σανδαλοποιείο, να ρωτήσει, για άλλη μια φορά, αν κατάφεραν να φτιάξουν σανδάλια φτερωτά.

Κάθε φθινόπωρο πήγαινε στο φαρμακείο, βιταμίνες να πάρει, για να μην πέσει σε χειμερία νάρκη.

Κάθε χειμώνα πήγαινε στο ραφείο, για να παραγγείλει καινούργιες πιτζάμες, μάλλινες, ζεστές, με σχέδια με ροζ αρνάκια και λαχταριστά κεκάκια.

Κάθε άνοιξη πήγαινε στο ανθοπωλείο, έπαιρνε

365 ολάνθιστες μαργαρίτες, για να έχει να παίζει όλη τη χρονιά: «μ' αγαπά, δε μ' αγαπά».

Κάθε καλοκαίρι πήγαινε για διακοπές στο ξενοδοχείο, κολυμπούσε στη φίνα του πισίνα και έτρωγε 18 μπάλες παγωτό με γεύση γαρίδα.

Το πρόγραμμά του πάντα ο Σβαν ακολουθούσε και τίποτα δεν αμφισβητούσε. Μοναδική του έγνοια ήταν η συλλογή που είχε από αστέρια. Σαν ερχόταν η στιγμή ο ήλιος ν' αποκοιμηθεί, γέμιζε τις τσέπες του με τα λουκουμαδάκια και τα προφιτερόλ, έβαζε στον ώμο τη γιγαντοσάκα του με τα ειδικά αστεροεργαλεία του και κινούσε για την αστεροπλατεία. Τις ειδικές του κεραίες φορούσε, σύννεφο το σύννεφο πηδούσε και τα αστέρια παρατηρούσε. Σαν οι κεραίες του άρχιζαν να ηχούν ΠΙΠΙΠΙ και ΠΙΠΙΠΙ, καταλάβαινε πως ένα αστέρι ξεχωριστό είχε εντοπιστεί! Έπαιρνε τότε τον αστερομαγνήτη του, και τραβούσε το αστέρι να έρθει κοντά στο δε-

ξί του χέρι. Φορώντας γάντια προστατευτικά, απ' την αστερόσκονη να μην καεί, το 'πιανε και το 'βαξε σ' ένα μαύρο σακί. Έπειτα, στη γιγαντοσάκα του το έκρυβε και παρακάτω πήγαινε. Σαν κατάφερνε να μαζέψει 7 αστέρια ξεχωριστά, συγύριζε τα αστεροεργαλεία του γεμάτος χαρά και περηφανευόταν τρανταχτά:

- Αστεροσυλλέκτης τρανός είμ' εγώ, στον γαλαξία κυριαρχώ.

- Αν είσαι τόσο φοβερός, πιάσε και το δικό μου φως! του αντιλαλούσε το φεγγάρι όλο χάρη.

- Εσύ δεν είσαι αστέρι λαμπερό! Αλλά άμα θες παίζουμε κρυφτό! απαντούσε γελώντας ο Σβαν και οι δυο ουράνιοι φίλοι έπιαναν το παιχνίδι.

Πίσω απ' τα σύννεφα κρυβόταν το φεγγάρι, πίσω απ' τους πλανήτες το γιγαντοπαλικάρι. «Φτου και βγαίνωωωω» ξεφώνιζε πάντα πρώτος ο Σβαν και νικούσε κάθε φορά. Μα μόλις ένιωθε ΓΡΡΡΡΡΡ την κοιλιά του να γουργουρίζει,

ήξερε πως ήταν ώρα το φεγγάρι να καληνυχτίσει. Χοπ! Με μια τούμπα σ' ένα σύννεφο άραζε και γρήγορα, γρήγορα τις τσέπες του άδειαζε. Με λιγούρα τις λιχουδιές του μασούλούσε και την επουράνια κυκλοφορία ως τα χαράματα παρατηρούσε. Τι και τι δεν είχε δει απάνω εκεί ψηλά, κρυμμένος μες στ' αφράτα σύννεφα!

Αγγελάκια με χρυσά μαλλιά,
νεράιδες με ασημένια ραβδιά,
άλογα με αετίσια φτερά,
δράκους που βγάζουν φωτιά,
φακίρηδες σε ιπτάμενα χαλιά,
μάγισσες με σκούπες τρομερές,
χαμένους χαρταετούς με πολύχρωμες ουρές,
δίσκους με εξωγήινους εξερευνητές
και ένα σωρό άλλα Απίθανα και Τρομερά
Ιπτάμενα Αντικείμενα (ΑΤΙΑ).

Κάθε ιπτάμενη προσωπικότητα είχε γνωρίσει, μα πιο πολύ τον παππούλη με την άσπρη γε-

νειάδα είχε συμπαθήσει! Μονάχα την τελευταία νύχτα του χρόνου απ' εκεί περνούσε, μα σ' όλα τα επουράνια πλάσματα τη χαρά σκορπούσε! Εκτός, φυσικά, απ' τη μάγισσα Νανούζ, που ποτέ μα ποτέ της δεν γελούσε, παρά μόνο γκρίνιαζε και απειλούσε.

Έτσι και τούτη τη βραδιά, σαν μάζεψε 7 αστέρια και αφού έπαιξε κρυφτό με το λαμπερό φεγγάρι, ο Σβαν καλοκάθισε σ' ένα πλαδαρό σύννεφο ν' απολαύσει την επουράνια ομορφιά. Τρώγοντας λαίμαργα το τελευταίο του λουκουμαδάκι, τα μουστάκια του πασαλείφτηκαν με ζάχαρη άχνη. Άρχισε τότε να χαζογελά με τον εαυτό του, μα δεν κράτησε πολύ το γέλιο το δικό του. Κόμπος έγινε ο λαιμός του, σαν διέκρινε στην κεντρική λεωφόρο της αστεροπλατείας, την πιο φλογερή σκούπα να κυκλοφορεί. Πριν προλάβει στο σύννεφο να χωθεί, η μάγισσα Νανούζ μπροστά του απότομα φρενάρισε και δυνατά ξεφώνισε: